

ἀγριοσουμάκι τό, Ἡπ. Θεσσ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σουμάκι.

Τὸ ἀγριόχορτον γάλιον τὸ τρικέρατον (*galium tri-corne*) τῆς τάξεως τῶν ἐρυθροδανωδῶν (*rubiacae*). Συνών. *κολλητισίδα*. [**]

ἀγριοσουρβῆ ἡ, Λεξ. Βυζ. ἀγριοσουρβῆ Λεξ. Περιδ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σουρβῆ.

Τὸ φυτὸν ἀγριομηλέα, ὁ ἰδ. [**]

ἀγριοσουτσουμίδα ἡ, Ζάκ. ἀγριοσουτσουμίδα Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ ἀγνώστου β' συνθετ.

Τὸ φυτὸν χρυσάνθεμον τὸ στεφανωματικόν (*chrysanthemum coronarium*) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*). Συνών. ἀγριομαντηλίδα 1. [**]

ἀγριοσπανάκι τό, πολλαχ. ἀγριοσπανάκ' Στερελλ. (Παρνασσ.) κ. ἄ. ἀγριοσπάνακο Ἡπ. Κέρκ. (Ἀργυράδ.) Πελοπ. (Μάν.) ἀγριοσπάνακο Κρήτ. ἀγριοσπάνακο Ἰων. (Κρήν.) ἀγριοσπάνακου Ἰμβρ. ἀγριοσπάνακο Τσακων.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σπανάκι.

Διάφορα ἀγριόχορτα ὁμοιά πρὸς τὸ σπανάκι, τῆς τάξεως τῶν χηνοποδιωδῶν (*chenopodiaceae*) 1) Τοῦ γένους τοῦ χηνοποδίου α) Ἰδίως τὸ χηνοπόδιον *chenopodium bonus Henricus* Τσακων. κ. ἄ. Πβ. βρομόχορτο. β) Χηνοπόδιον τὸ τοιχώβιον (*chenopodium murale*) Κεφαλλ. κ. ἄ. Συνών. ἀγριοστράντα, βρομόχορτο. γ) Χηνοπόδιον τὸ λευκόν (*chenopodium album*) Θεσσ. (Καρδίττ. Λάρισ.) κ. ἄ. Συνών. ἀγριολάμποτο 2. 2) Τὸ φυτὸν ἀτράφαξις ἡ λογχωτὴ (*atriplex hastata*) τοῦ γένους τῆς ἀτραφάξεως (*atriplex*) πολλαχ. Συνών. ἀγριοτσιγαρίδι 2. [**]

ἀγριοσπαράγγι τό, Ζάκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σπαράγγι.

Τὸ φυτὸν ἀσπάραγος ὁ ἄφυλλος (*asparagus aphyllus*) τῆς τάξεως τῶν ἀσπαραγοειδῶν (*asparagaceae*). Συνών. σπαράγγι. [**]

ἀγριοσπάρτι τό, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σπάρτι.

Τὸ φυτὸν γυμνόγραμμα τὸ κητεράχιον (*gymnogramme ceterachium* ἡ *leptophyllum*) τῆς τάξεως τῶν περικλωδῶν (*filices*), ὁμοιον πρὸς σπάρτον, ἡ τῶν ἀρχ. πτέρυξ ἡ λογχίτις, τῆκον τὴν σπλήνα, τὸ τοῦ Διοσκορ. (3,141) ἄσπληνον καὶ σπλήνιον καὶ θρύπτον τοὺς λίθους καὶ θεραπεῦον τὸν ἰκτερον (πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 216). Συνών. ἀγριόσπαρτο, σκορπίδι, χρυσόχορτο. [**]

ἀγριόσπαρτο τό, ἀμάρτ. ἀγριόσπαρτο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σπάρτο.

Τὸ φυτὸν ἀγριοσπάρτι, ὁ ἰδ. [**]

ἀγριόσπλονος ὁ, Κέρκ. ἀγριοσπλόνος Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σπλόνος, δι' ὁ ἰδ. φλόμος.

Ἀγριόφλομος, ὁ ἰδ.

ἀγριοστάθουρο τό, Ἀμοργ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σταθούρι.

Ἀγριολούλουδον τῆς δημώδους οἰκογενείας τῶν ἀμάραντων, ἐλίχρυσον τὸ Σικελικόν (*helichrysum Siculum*) τῆς τάξεως τῶν συνθέτων (*compositae*), τὸ ἐλίχρυσον ἡ ἀμάραντον τοῦ Διοσκορ. (4,57), τὸ ἐλειόχρυσον τοῦ Θεοφρ. (Ἱστορ. φυτ. 9,19,3). Πβ. δεσποينوβότανο, καλοκοιμηθῆ. [**]

ἀγριοσταφίδα ἡ, πολλαχ. ἀγριοσταπίδα Λεξ. Βυζ. ἀγριοσταπίδα Πελοπ. (Ἀρκαδ.) ἀγκοσταφίδα Κύπρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀγριοσταφίς. Διὰ τὸν τύπ. ἀγριοσταπίδα πβ. μεσν. ἀγριοσταπίς.

Φυτὰ δηλητηριώδη παράγοντα καρπὸν βοτρυνώδη μερῶς ρικνὰς καὶ μικρὰς 1) Τὸ δελφίνιον ἡ ἀγρία σταφίς (*delphinium staphis agria*) τοῦ γένους τοῦ δελφινίου, τῆς τάξεως τῶν βατραχιωδῶν (*ranunculaceae*), ἡ τοῦ Διοσκορ. (4,153) σταφίς ἀγρία, ἀγριοβότανον πρὸς ἀλοιφήν φθειροκτόνον Ζάκ. Σκυρ. κ. ἄ. Πβ. ἀγριολινάρι 2 β. Συνών. κονιδροβότανο, λιναρίδα, ψειροβότανο, ψειροχόρτι. 2) Φυτολάκκα ἡ δέκανδρος (*phytolacca decandra*) τῆς τάξεως τῶν φυτολακκωδῶν (*phytolaccaceae*) παράγουσα βότρυν ἐκ μαύρων μικρῶν ραγῶν, ὧν ὁ ἐρυθρὸς χυμὸς χρησιμοποιεῖται ὑπὸ τῶν μαθητῶν χωρικῶν σχολείων ἀντὶ μελάνης, ἀλλὰ καὶ ἀντὶ ἐρυθρᾶς βαφῆς, ὅθεν τὸ ἐπιστημονικὸν τοῦ φυτοῦ ὄνομα φυτολάκκα πολλαχ. 3) Ἀγρία ἐδώδιμα χόρτα, πιθανῶς ἡ ἀγριοντομάτα, ὁ ἰδ. Κύπρ. [**]

ἀγριοσταφυλῆ ἡ, Βιθυν. Σύμ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀγριοσταφύλιν.

1) Τὸ φυτὸν ἀγριοντοματῆς, ὁ ἰδ., ἐνθ' ἀν. Συνών. ἀγριοστάφυλο. 2) Ἀγριόκλημα 2, ὁ ἰδ. ἀγν. τόπ. [**]

ἀγριοσταφύλινας ὁ, Κύθν.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σταφύλινας.

Ἡ ἀγρία ποικιλία τοῦ λαχανικοῦ δαύκου τοῦ καρωτοῦ (*daucus carota*), ὁ τοῦ Διοσκορ. (3,52) ἄγριος σταφυλίνος. Συνών. σταφυλινάκι. [**]

ἀγριοστάφυλο τό, Ἡπ. Θήρ. Πελοπ. (Λακων.) ἀγριοστάφυλο Κρήτ. ἀγριοστάφ'λον Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) ἀγριοστάφυλο Βιθυν. (Κατιρ.) ἀγριοστάφυλον Πόντ. (Ἀμισ. Τραπεζ.) ἀγριοστάφυλο Πόντ. (Ὀφ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σταφύλι. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ.

1) Ἡ ἀγριοσταφυλῆ 1, ὁ ἰδ., Ἡπ. Θήρ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) Πελοπ. (Λακων.) Πόντ. (Ἀμισ. Ὀφ. Τραπεζ.) Πβ. ΜΣτεφανίδ. ἐν Λεξικογρ. Ἀρχ. 6 (1923) 220.

2) Πιθανῶς τὸ ἀγριόκλημα, ὁ ἰδ., Θράκ. Πβ. σταφυλὴ ἀγρία τοῦ Θεοφρ. (Ἱστορ. φυτ. 3,18,11). 3) Ὁ καρπὸς τοῦ ἀγριοκλήματος καὶ συνεκδ. σταφυλὴ μερῶς μικρὰς καὶ κακῆς γεύσεως Κρήτ. [**]

ἀγριόσταχυ τό, ΠΓεννάδ. 21 ἀγριόσταχο Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριόσταχυς.

Τὰ ἀγρωστώδη κτηνοτροφικά ἀγριόχορτα 1) Κριθὴ ἡ μύουρος (*hordeum murinum*) τοῦ γένους τῆς κριθῆς

(hordeum) Πελοπ. (Λακων.) Πβ. κριθάρι. Συνών. ἀγριόσταχυς 1, σιταρόχορτο, τριχόσταχυ, τρυποσάκκι. 2) Τὸ ἀγριοσίταρο 1 α, ὁ ἰδ., ΠΓεννάδ. ἔνθ' ἄν. [**]

ἀγριόσταχυς ὁ, ἄγν. τόπ. ἀγριοστάχυς Πελοπ. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ ἀρχ. οὐσ. στάχυς.

1) Ἀγριόσταχυ 1, Πελοπ. (Λακων.) 2) Λυχνὶς ἢ στεφανωματική (lychnis coronaria) τῆς τάξεως τῶν καρυοφυλλωδῶν (caryophyllaceae) ἄγν. τόπ. [**]

ἀγριοστοιβή ἔνιαχ. ἀγριοστοιβή ἔνιαχ. ἀγριοστοιβή Σέρφι. ἀγριοστοιή ἔνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. στοιβή.

Τὸ φυτὸν στοιβή ἢ ποτήριον τὸ ἀκανθῶδες (poterium spinosum) τῆς τάξεως τῶν ροδανθῶν (rosaceae), πολυδίκρανον καὶ ἀκανθῶδες ἔνθ' ἄν.: Παροιμ.

Ἐβγαλε ἡ κοπερὰ φροκάλι | κ' ἡ ἀγριοστοιβή κλωνάρι
(ἐπὶ ὠφελείας ἀπροσδοκίτου ἐξ εὐτελῶν) ἄγν. τόπ. [**]

ἀγριόστραβος ἐπιθ. Παξ. κ. ἄ. ἀρκόστραος Κύπρ.

Ἐκ τῶν ἐπιθ. ἄγριος καὶ στραβός. Διὰ τὸ ἀρκόστραος πβ. ἄρκος παρὰ τὸ ἄγριος.

Ὁ σφόδρα τυφλός, ἡ λ. ὑβριστική ἔνθ' ἄν.: Μωρὲ ἀγριόστραβε, δὲ βλέπεις ποῦ πατεῖς; κόντεψες νὰ μοῦ πατήσης τὸ παιδί! Παξ. Ρε τὸν ἀρκόστραον, ἦρτεν τὸ' ἐπ-πεσεν ἄνω μου! Κύπρ. || Παροιμ. Τὴν στραὴν τὴν νύφ-φην φουμίζει ἡ ἀρκόστραη πεθ-θερὰ (φουμίζει = φημίζει, ἐπαινεῖ) αὐτόθ. Συνών. θεόστραβος.

ἀγριοστράνγια ἡ, ἄγν. τόπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσιαστικοποιηθέντος στράνγια θηλ. τοῦ ἐπιθ. στράνγιος.

Τὸ φυτὸν ἀγριοσπανάκι 1 β, ὁ ἰδ. [**]

ἀγριοστροβιλῆς ἡ, Πελοπ. (Ἀρκαδ.) — Λεξ. Βυζ. κ. ἄ.

Ἐκ τοῦ μεσν. οὐσ. ἀγριοστροβιλέα.

Ἀγριοκουκκουναρῆς, ὁ ἰδ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀγριόπενκος. [**]

ἀγριοστρούθι τό, ἀμάρτ. ἀρκοστρούφιν Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. στρουθί. Διὰ τὸ ἀρκοστρούθιν πβ. ἄρκος παρὰ τὸ ἄγριος.

Εἶδη τοῦ γένους στρουθίου (saponaria) τῆς τάξεως τῶν καρυοφυλλωδῶν (caryophyllaceae). Συνών. ἀγριο γλυκόχορτο (ἰδ. γλυκόχορτο). 1) Στρουθίον τὸ ἀγελάδειον (saponaria vaccaria). 2) Στρουθίον τὸ φαρμακευτικὸν (saponaria officinalis). Συνών. σαπουνόχορτο. [**]

ἀγριοσυνκῆς ἡ, πολλαχ. ἀγριοσυνκῆς Κρήτ. ἀγριοσῆς Κρήτ. ἀγριοσῆς Ἡπ. ἀγριοσῆς Ἡπ. ἀγριοσυνκῆς Πελοπ. (Λεῦκτρ.) ἀγριοσυνκῆς Πελοπ. (Μάν.) ἀγριοσυνκῆς Καλαβρ. (Μπόβ.) ἀγριοσυνκῆς Κύπρ. ἀγριοσυνκῆς Θράκ. ἀγριοσῆς Σκόπ. ἀγριοσυνκῆς Τσακων.

Ἐκ τοῦ μεταγν. οὐσ. ἀγριοσυνκῆ. Ὁ μετασχηματισμὸς κατὰ τὰ εἰς -ῆς ὄν. φυτῶν. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ἡ ἀγρία μορφὴ συκῆς τῆς κοινῆς ἢ Καρικῆς (figus Carica) πολλαχ. β) Ὁ ἐρινεὸς πολλαχ. 2) Ὁπουντία ἢ Ἰνδικὴ συκὴ (Opuntia figus Indica) τῆς τάξεως τῶν κακτωδῶν (cactaceae), ἡ τοῦ Θεοφρ. (Ἱστορ. φυτ. 1,11,2) συκὴ Αἰγυπτία πολλαχ. Συνών. ἀγριοσυνκῆς, μαρμαροσυνκῆς, μωροσυνκῆς, παπουτσοσυνκῆς, φραγκοσυνκῆς. 3) Εἶδος χόρτου μὲ τὰ φύλλα ὅμοια πρὸς τὰ τῆς συκῆς καὶ συνανθήσεις ὑπομελαίνας καὶ κυανωπὰς Κῶς κ. ἄ.

Ἡ λ. καὶ ὡς τοπων. ὑπὸ τὸν τύπ. Ἀγριοσυνκῆς Ἀνδρ. κ. ἄ. Ἀγριοσῆς Στερελλ. (Ἀκαρν.) Ἀγριοσυνκῆς Καλαβρ. (Μπόβ.) Ἀγριοσυνκῆς Κύπρ. [**]

ἀγριοσυνκίζω ἴων. (Σμύρν.) Πελοπ. (Καλάμ. Κυνοῦρ. Λακεδ. Μάν. Μεσσήν. Οἶν. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀγριόσυκο.

Ἐξαρτῶ ἀγρια σῦκα ἐκ τῶν ἡμέρων συκῶν, ἵνα διατηρηθῇ ὁ καρπὸς αὐτῶν καὶ μὴ πέσῃ πρὶν ὠριμάσῃ ἔνθ' ἄν.: Πῆγα ν' ἀγριοσυνκίζω τὴν συκῆν, νὰ μὴν πέσουνε τὰ σῦκα Κυνοῦρ.

ἀγριοσύνκισμα τό, ἴων. (Σμύρν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀγριοσυνκίζω.

Τὸ ἀναρτᾶν ἀγριόσυκα ἐκ τῶν κλάδων τῆς ἡμέρου συκῆς, ἵνα ὑποβοηθήσουν τὴν ὠρίμασιν τοῦ καρποῦ αὐτῆς.

ἀγριόσυκο τό, πολλαχ. ἀγριόσῦκον Σκόπ. ἀγριοσῦκον Λέσβ. ἀγριόσυνκον Πόντ. (Τραπ.) ἀγριόσυκο Καλαβρ. (Μπόβ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σῦκο. Ἡ λ. καὶ παρὰ Βλάχ.

1) Ὁ καρπὸς τῆς ἀγριοσυνκῆς 1, ὁ ἰδ., ἔνθ' ἄν. 2) Ἡ ἀγρία συκὴ Πόντ. (Τραπ.) [**]

ἀγριοσυντυχαίνω ἀμάρτ. ἀρκοσυντυχάν-νω Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ ρ. συντυχαίνω. Διὰ τὸ α' συνθετ. τοῦ τύπ. ἀρκοσυντυχάν-νω πβ. ἄρκος παρὰ τὸ ἄγριος.

Ὁμιλῶ σκαιῶς, βαναύσως: Ἐπῆα τὸ' ἀρκοσύντυχά του τὸ' ἐθύμωσέν μου. Πβ. ἀρκοσυντυχαίνω.

ἀγριοσφάκα ἡ, Κέρκ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σφάκα.

Ἀγριοχόρτον τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae) ὅμοιον πρὸς ἐλελίσφακον, ἥτοι στάχυς ὁ Γερμανικὸς (stachys Germanica), πιθανῶς ὁ τοῦ Διοσκορ. (3,32) τραγορίανος. Συνών. στάχυς. [**]

ἀγριοσφακῆς ἡ, ΠΓεννάδ. 300.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σφακῆς.

Εἶδη ἐλελίσφακου (salvia) τῆς τάξεως τῶν χειλανθῶν (labiatae) καὶ ἰδίως ἐλελίσφακον τὸ καλυκῶδες (salvia calycina), πιθανῶς ὁ τῶν ἀρχ. σφάκος. [**]

ἀγριόσφηκας ὁ, Εὐβ. (Κάρυστ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄγριος καὶ τοῦ οὐσ. σφῆκας.

Ἡ μεγάλη σφήξ.

[**]

